

31989L0106

L 40/12

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

11.2.1989

DYREKTYWA RADY**z dnia 21 grudnia 1988 r.****w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich odnoszących się do wyrobów budowlanych**

(89/106/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,we współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

Państwa Członkowskie ponoszą odpowiedzialność za zapewnienie, aby obiekty budowlane naziemne i podziemne na ich terytorium były projektowane i wykonywane w sposób, który nie zagraża bezpieczeństwu ludzi, zwierząt domowych i mienia, uwzględniając przy tym, w interesie dobra ogólnego, inne zasadnicze wymogi;

w Państwach Członkowskich istnieją przepisy zawierające wymagania dotyczące nie tylko bezpieczeństwa budowli, lecz również zdrowia, trwałości, oszczędności energii, ochrony środowiska naturalnego, aspektów gospodarczych i innych aspektów istotnych ze względu na interes publiczny;

wymagania te, będąc często przedmiotem krajowych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, mają bezpośredni wpływ na rodzaj wykorzystanych wyrobów budowlanych i znajdują odbicie w normach krajowych dotyczących wyrobów, zatwierdzeniach technicznych i innych specyfikacjach oraz przepisach technicznych, które na skutek zróżnicowania utrudniają wymianę handlową we Wspólnocie;

w ust. 71 zatwierdzonej przez Radę Europejską w czerwcu 1985 r. Białej Księgi dotyczącej urzeczywistnienia rynku wewnętrznego stwierdza się, że w ramach ogólnej polityki szczególnie nacisk położony będzie na pewne sektory, a w tym na budownictwo; o ile usuwanie barier technicznych w dziedzinie budownictwa nie jest możliwe na drodze wzajemnego uznawania równoważności między wszystkimi Państwami Członkowskimi, wówczas powinno być ono prowadzone zgodnie z nową koncepcją, zgodnie z rezolucją Rady z dnia 7 maja 1985 r. ⁽⁴⁾, która narzuca potrzebę ustalenia zasadniczych wymogów dotyczących bezpieczeństwa i innych aspektów ważnych dla dobra ogólnego, bez obniżania istniejących i uzasadnionych poziomów ochrony w Państwach Członkowskich;

na zasadnicze wymogi składają się zarówno kryteria ogólne, jak i kryteria szczegółowe, którym musi odpowiadać obiekt

budowlany; wymogi te należy interpretować w sposób oznaczający, że obiekty te w odpowiednim stopniu wiarygodności powinny spełniać jeden, kilka lub wszystkie z tych wymogów, o ile przepisy to przewidują;

podstawą dla opracowywania harmonizowanych norm lub innych specyfikacji technicznych na poziomie europejskim oraz sporządzania i przyznawania europejskiego zatwierdzenia technicznego będą dokumenty interpretacyjne, sporządzone w celu uściślenia zasadniczych wymogów na poziomie technicznym;

zasadnicze wymogi stwarzają bazę do sporządzenia zharmonizowanych norm na wyroby budowlane na poziomie europejskim; w celu osiągnięcia największych możliwych korzyści z jednolitego rynku wewnętrznego i umożliwienia dostępu na ten rynek możliwie największej liczbie producentów, zapewnienia najwyższego możliwego stopnia przejrzystości rynku i stworzenia warunków dla zharmonizowanego ogólnego systemu zasad obowiązujących w przemyśle budowlanym, powinny być stworzone w możliwie najszerszym zakresie i możliwie najszybciej zharmonizowane normy; normy te opracowywane przez organizacje prywatne muszą pozostać tekstami nieobowiązkowymi; w tym celu Europejski Komitet Normalizacyjny (CEN) i Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC) uznane są za organizacje właściwe do ustalania zharmonizowanych norm, zgodnie z podpisanymi dnia 13 listopada 1984 r. ogólnymi wytycznymi dotyczącymi współpracy między Komisją a tymi dwiema organizacjami; do celów niniejszej dyrektywy zharmonizowana norma jest specyfikacją techniczną (normą europejską lub zharmonizowanym dokumentem) przyjętym przez jedną lub obydwie te organizacje na podstawie mandatu wydanego przez Komisję, zgodnie z dyrektywą Rady 83/189/EWG z dnia 28 marca 1983 r., ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych ⁽⁵⁾;

specyfika wyrobów budowlanych wymaga ścisłego formułowania zharmonizowanych norm; konieczne jest więc opracowanie dokumentów interpretacyjnych w celu ustalenia powiązań między mandatami na opracowanie norm a zasadniczymi wymogami; zharmonizowane normy, w których w miarę możliwości wyszczególniane są właściwości użytkowe wyrobów, uwzględniają dokumenty interpretacyjne, które zostaną opracowane we współpracy z Państwami Członkowskimi;

⁽¹⁾ Dz.U. C 93 z 6.4.1987, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 305 z 16.11.1987, str. 74 oraz Dz.U. C 326 z 19.12.1988.

⁽³⁾ Dz.U. C 95 z 11.4.1988, str. 29.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 136 z 4.6.1985, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 109 z 26.4.1983, str. 8.

w celu uwzględnienia zróżnicowanych poziomów zasadniczych wymogów, które w przyszłości powinny być spełniane przez obiekty budowlane oraz różnic w poszczególnych Państwach Członkowskich, będą przewidziane w dokumentach interpretacyjnych i zharmonizowanych specyfikacjach technicznych klasy w celu uwzględnienia wymogów i poziomów wydajności, którym w przyszłości muszą sprostać wyroby występujące w Państwach Członkowskich;

zharmonizowane normy powinny zawierać klasyfikację, na podstawie której będzie możliwe wprowadzenie na rynek wyrobów budowlanych, które spełniają zasadnicze wymogi, są zgodne z przepisami prawnymi oraz które są produkowane i stosowane zgodnie z prawem, zgodnie z tradycją techniczną uzasadnioną warunkami klimatycznymi lub innymi warunkami lokalnymi;

wyrób uważany jest za odpowiedni do wykorzystania, jeżeli odpowiada zharmonizowanej normie, Europejskiemu Technicznemu Zatwierdzeniu lub niezharmonizowanemu specyfikacjom technicznym uznanym na poziomie wspólnotowym; w przypadku gdy wyroby mają małe znaczenie z punktu widzenia zasadniczych wymogów oraz w przypadku gdy odbiegają od istniejących specyfikacji technicznych, ich przydatność do wykorzystania może być poświadczona przez uprawniony organ;

wyroby uznane w ten sposób za odpowiednie do wykorzystania są łatwo rozpoznawalne dzięki znakowi CE; mogą być wprowadzane do swobodnego przepływu i swobodnego wykorzystania, zgodnie z ich przeznaczeniem w całej Wspólnocie;

w przypadku wyrobów, dla których nie można opracować lub przewidzieć opracowania w odpowiednim czasie norm europejskich lub też w przypadku wyrobów, które odbiegają w istotny sposób od normy, ich użyteczność może być potwierdzona przez Europejskie Zatwierdzenie Techniczne oparte na wspólnych wytycznych; wspólne wytyczne dotyczące przyznawania Europejskich Zatwierdzeń Technicznych będą przyjmowane na podstawie dokumentów interpretacyjnych;

w przypadku braku zharmonizowanych norm i Europejskiego Zatwierdzenia Technicznego, krajowe i inne niezharmonizowane specyfikacje techniczne mogą być uznane jako odpowiednia podstawa do przyjęcia założenia, że zasadnicze wymogi są spełnione;

niezbędne jest zapewnienie zgodności wyrobów ze zharmonizowanymi normami i niezharmonizowanymi specyfikacjami technicznymi uznanymi na poziomie europejskim realizowanych z pomocą procedur kontroli produkcji stosowanych przez producentów oraz procedur nadzoru, badań, oceny i certyfikacji stosowanych przez niezależne instytucje posiadające odpowiednie kwalifikacje lub przez samego producenta;

dla wyrobów, dla których nie istnieją jeszcze ani normy ani też zatwierdzenia techniczne uznawane na poziomie europejskim, należy zapewnić jako działanie przejściowe specjalną procedurę

postępowania; procedura ta powinna ułatwiać uznawanie wyników badań wykonywanych w innym Państwie Członkowskim, zgodnie z wymaganiami technicznymi Państwa Członkowskiego przeznaczenia;

należy powołać Stały Komitet ds. Budownictwa składający się z ekspertów wyznaczonych przez Państwa Członkowskie do pomocy Komisji w sprawach wynikających z wprowadzania i praktycznego stosowania niniejszej dyrektywy;

odpowiedzialność Państw Członkowskich na ich terytorium za bezpieczeństwo, zdrowie i inne problemy objęte zasadniczymi wymogami powinna być uwzględniona w klauzuli ochronnej zapewniającej właściwe środki ochronne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

ROZDZIAŁ I

Zakres stosowania – Definicje – Wymogi – Specyfikacje techniczne – Swobodny przepływ towarów

Artykuł 1

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do wyrobów budowlanych w takim zakresie, w jakim odnoszą się do nich zasadnicze wymogi dotyczące obiektów budowlanych, o których mowa w art. 3 ust. 1.

2. Do celów niniejszej dyrektywy „wyrób budowlany” oznacza każdy wyrób wyprodukowany w celu wbudowania go na stałe w obiekty budowlane obejmujące zarówno budowle naziemne jak i budowle podziemne.

„Wyroby budowlane” zwane dalej „wyrobami”; obiekty budowlane, do których zaliczane są zarówno budowle naziemne jak i budowle podziemne, zwane dalej „obiettami”.

Artykuł 2

1. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby wyroby, określone w art. 1, przeznaczone do wykorzystania w obiektach mogły być wprowadzane na rynek tylko wówczas, gdy są użyteczne, to znaczy, że wykazują takie cechy, że obiekty, w których mają być wbudowane, wmontowane, wykorzystane lub instalowane, zakładając, że obiekty te są prawidłowo zaprojektowane i wykonane, mogą spełniać zasadnicze wymogi, określone w art. 3, w tych przypadkach i tam gdzie dla określonych obiektów obowiązują przepisy zawierające takie wymagania.

2. Gdy wyroby są przedmiotem innych dyrektyw wspólnotowych dotyczących innych aspektów, znak zgodności CE, zwany odtąd „znakiem CE”, określony w art. 4 ust. 2, wskazuje, że wyroby te odpowiadają wymogom tych innych dyrektyw.

3. Jeżeli późniejsza dyrektywa dotyczy głównie innych aspektów, a jedynie w nieznacznym zakresie zasadniczych wymogów niniejszej dyrektywy, to dyrektywa ta powinna zawierać przepisy zapewniające, że obejmuje ona również wymogi niniejszej dyrektywy.

4. Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo Państw Członkowskich do określania – z zachowaniem postanowień Traktatu – wymogów, które Państwa te uważają za niezbędne w celu zapewnienia ochrony pracownikom stosującym wyroby, pod warunkiem że nie oznacza to zmian tych wyrobów w sposób nie przewidziany w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 3

1. Zasadnicze wymogi dotyczące obiektów i mogące wpływać na charakterystykę techniczną wyrobu wymienione są w postaci celów w załączniku I. Zastosowanie może mieć jedno, kilka lub wszystkie wymagania; powinny one być spełniane przez gospodarczo uzasadniony okres użytkowania.

2. W celu uwzględnienia możliwych różnic występujących w warunkach geograficznych lub klimatycznych oraz w sposobie życia, jak również w poziomach zabezpieczenia mogących występować na poziomie krajowym, regionalnym lub lokalnym, dla każdego zasadniczego wymogu można w dokumentach, określonych w ust. 3, i w specyfikacjach technicznych w rozumieniu art. 4, ustalać klasy w celu przestrzegania tego wymogu.

3. Zasadnicze wymogi są uściślane w dokumentach (dokumentach interpretacyjnych) mających za zadanie ustalać niezbędne powiązania między zasadniczymi wymogami, ustanowionymi w ust. 1 a wnioskami na opracowanie norm oraz wnioskami dla wytycznych dla Europejskich Zatwierdzeń Technicznych lub służyć do uznawania innych specyfikacji technicznych w rozumieniu art. 4 i 5.

Artykuł 4

1. W niniejszej dyrektywie przez „specyfikacje techniczne” rozumie się normy i zatwierdzenia techniczne.

Do celów niniejszej dyrektywy przez „normy zharmonizowane” rozumie się specyfikacje techniczne przyjęte przez CEN, CENELEC lub obydwie te organizacje na wniosek Komisji, zgodnie z dyrektywą 83/189/EWG na podstawie opinii wydanej przez Komitet, o którym mowa w art. 19, i zgodnie z podpisanymi 13 listopada 1984 r. przepisami ogólnymi dotyczącymi współpracy Komisji z tymi dwiema organizacjami.

2. Państwa Członkowskie uznają za nadające się do wykorzystania wyroby umożliwiające obiektom, w których są one wykorzystane, o ile obiekty te są prawidłowo zaprojektowane i wykonane, spełnianie zasadniczych wymogów, o których mowa w art. 3, wówczas gdy wyroby te posiadają znak CE. Znak CE świadczy o tym, że:

a) są one zgodne ze stosowanymi normami krajowymi stanowiącymi transpozycję norm zharmonizowanych, których wykaz opublikowano w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*; Państwa Członkowskie powinny publikować wykazy tych norm krajowych;

b) są one zgodne z Europejskim Zatwierdzeniem Technicznym, wydanym zgodnie z procedurą o której mowa w rozdziale III; lub

c) są one zgodne z krajowymi specyfikacjami technicznymi, określonymi w ust. 3, w przypadku gdy brak jest ustaleń zharmonizowanych; wykaz tych ustaleń krajowych jest sporządzany zgodnie z procedurą wymienioną w art. 5 ust. 2.

3. Państwa Członkowskie mogą przedkładać Komisji teksty swoich krajowych specyfikacji technicznych, które uważają za zgodne z zasadniczymi wymogami, określonymi w art. 3. Komisja niezwłocznie przedstawia te specyfikacje techniczne pozostałym Państwom Członkowskim. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 5 ust. 2, powiadamia ona Państwa Członkowskie o tych krajowych specyfikacjach technicznych, w stosunku do których można założyć, że są zgodne z zasadniczymi wymogami, określonymi w art. 3.

Procedura ta jest inicjowana i prowadzona przez Komisję z włączeniem Komitetu, określonego w art. 19.

Państwa Członkowskie opublikują odniesienia do tych specyfikacji technicznych. Komisja publikuje je także w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

4. Jeżeli producent lub jego przedstawiciel prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty, nie zastosował lub zastosował jedynie częściowo istniejące specyfikacje techniczne, określone w ust. 2, które, zgodnie z kryteriami określonymi w art. 13 ust. 4, wymagają, aby wyrób był przedmiotem deklaracji zgodności, tak jak określono to w załączniku III pkt 2 ii), druga i trzecia możliwość, wówczas stosuje się odpowiednie przepisy art. 13 ust. 4 oraz załącznika III, i przydatność takiego wyrobu do wykorzystania, w rozumieniu art. 2 ust. 1, ustalana jest zgodnie z procedurą określoną w załączniku III pkt 2 ii), druga możliwość.

5. Komisja, po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, opracowuje, prowadzi i okresowo aktualizuje wykaz wyrobów, które mają niewielkie znaczenie dla zdrowia i bezpieczeństwa i dla których deklaracja zgodności z „uznanymi regułami technologii”, wystawiona przez producenta, będzie upoważniać do wprowadzenia tych wyrobów na rynek.

6. Znak CE oznacza, że wyroby odpowiadają wymaganiom ust. 2 i 4 niniejszego artykułu. Odpowiedzialność za umieszczenie znaku CE na samym wyrobie, na etykiecie przymocowanej do wyrobu, na jego opakowaniu lub na towarzyszących mu dokumentach handlowych ponosi producent lub jego przedstawiciel prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty.

Wzór znaku CE oraz warunki jego stosowania określone są w załączniku III.

Wyroby, określone w ust. 5, nie posiadają znaku CE.

Artykuł 5

1. Jeżeli Państwo Członkowskie lub Komisja jest zdania, że zharmonizowane normy lub Europejskie Zatwierdzenia Techniczne, określone w art. 4 ust. 2 lit. a) i b) lub też mandaty, określone w rozdziale II, nie spełniają warunków określonych w art. 2 i 3, Państwo Członkowskie lub Komisja powiadamia Komitet, określony w art. 19, przedstawiając swoje motywy. Komitet wydaje opinię w trybie pilnym.

W świetle opinii Komitetu i po konsultacji z Komitetem powołanym zgodnie z dyrektywą 83/189/EWG, w przypadkach dotyczących zharmonizowanych norm, Komisja poinformuje Państwa Członkowskie, czy stosowne normy lub zatwierdzenia powinny być wycofane z publikacji, określonych w art. 7 ust. 3.

2. Po otrzymaniu informacji, określonej w art. 4 ust. 3, Komisja zasięga opinii Komitetu, określonego w art. 19. Po uzyskaniu opinii Komitetu Komisja powiadomi Państwa Członkowskie, czy dla danych specyfikacji technicznych obowiązuje domniemanie zgodności i jeżeli tak, opublikuje ich wykaz w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Jeżeli Komisja lub Państwo Członkowskie jest zdania, że dane specyfikacje techniczne nie spełniają już warunków niezbędnych dla domniemania zgodności z przepisami art. 2 i 3, Komisja skonsultuje się z Komitetem, określonym w art. 19. W świetle opinii Komitetu Komisja poinformuje Państwa Członkowskie, czy dla danych krajowych specyfikacji technicznych powinno nadal obowiązywać domniemanie zgodności, a jeżeli nie, czy specyfikacje te powinny być wycofane z wykazu, określonego w art. 4 ust. 3.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie nie będą utrudniać swobodnego przepływu, wprowadzania do obrotu lub wykorzystania na swoim terytorium wyrobów, które spełniają przepisy niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie zapewnią, aby wykorzystanie takich wyrobów zgodnie z ich przeznaczeniem nie było hamowane przez reguły lub warunki narzucane z pozycji monopolisty przez instytucje publiczne lub przez organizacje prywatne działające jako przedsiębiorstwa publiczne lub jako organy publiczne.

2. Państwa Członkowskie zezwolą, jednakże na wprowadzanie na rynek na swoim terytorium wyrobów, które nie są objęte art. 4 ust. 2, o ile spełniają one przepisy krajowe zgodne z Traktatem, do czasu, gdy europejskie specyfikacje techniczne, określone w rozdziałach II i III, będą stanowić inaczej. Komisja i Komitet, określony w art. 19, rejestrują i dokonują regularnie oceny postępu w wydawaniu europejskich specyfikacji technicznych.

3. Jeżeli europejskie specyfikacje techniczne same lub też na podstawie dokumentów interpretujących, określonych w art. 3 ust. 3, rozróżniają różne klasy odpowiadające różnym poziomom wydajności, Państwa Członkowskie mogą określać poziom tych wydajności, które mają być spełnione na ich terytorium tylko przy przestrzeganiu klasyfikacji przyjętej na poziomie wspólnotowym i tylko pod warunkiem stosowania wszystkich, kilku lub jednej klasy.

ROZDZIAŁ II

Zharmonizowane normy

Artykuł 7

1. W celu zapewnienia odpowiedniej jakości zharmonizowanych norm dla wyrobów, normy te są sporządzane przez europejskie organizacje normalizacyjne na podstawie mandatów wydawanych przez Komisję, zgodnie z procedurą ustanowioną w dyrektywie 83/189/EWG i po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, zgodnie z podpisanymi dnia 13 listopada 1984 r. ogólnymi kierunkami dotyczącymi współpracy między Komisją a tymi organizacjami.

2. Opracowywane w ten sposób normy powinny być wyrażane, w miarę możliwości, za pomocą właściwości użytkowych wyrobów, uwzględniając dokumenty interpretacyjne.

3. Po ustanowieniu norm przez europejskie organizacje normalizacyjne Komisja opublikuje ich wykaz w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

ROZDZIAŁ III

Europejskie Zatwierdzenie Techniczne

Artykuł 8

1. Europejskie Zatwierdzenie Techniczne jest pozytywną oceną techniczną przydatności wyrobu do zamierzonego wykorzystania, uzależnioną od spełnienia zasadniczych wymogów przez obiekty budowlane, w których wyrób jest wykorzystywany.

2. Europejskie Zatwierdzenie Techniczne może być przyznane:

- a) wyrobom, na które nie ma ani normy zharmonizowanej, ani uznanej normy krajowej, ani też mandatu na opracowanie normy europejskiej i w stosunku do których Komisja, po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, uznała, że norma albo w ogóle nie może albo jeszcze nie może być opracowana;
- b) wyrobom, które różnią się znacznie od norm zharmonizowanych albo od uznanych norm krajowych.

Nawet w przypadku gdy wydano mandat na opracowanie normy zharmonizowanej, przepis określony w lit. a) nie wyklucza możliwości przyznania Europejskiego Zatwierdzenia Technicznego wyrobom, dla których istnieją wytyczne dla zatwierdzeń technicznych. Przepis ten obowiązuje do czasu wejścia w życie w Państwach Członkowskich normy zharmonizowanej.

3. W przypadkach specjalnych Komisja może, odstępując od ust. 2 lit. a), dać upoważnienie, po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, do wydania Europejskiego Zatwierdzenia Technicznego na wyroby, dla których istnieje mandat na opracowanie normy zharmonizowanej lub dla których Komisja ustaliła, że norma zharmonizowana może być opracowana. Upoważnienie to jest ważne przez określony czas.

4. Europejskie Zatwierdzenie Techniczne wydawane jest w zasadzie na okres pięciu lat. Okres ten może być przedłużony.

Artykuł 9

1. Europejskie Zatwierdzenie Techniczne wydawane jest na podstawie kontroli, badań i ocen oraz na podstawie dokumentów interpretacyjnych, określonych w art. 3 ust. 3, i wytycznych, określonych w art. 11, dotyczących danego wyrobu lub odpowiedniej rodziny wyrobów.

2. Jeżeli wytyczne, określone w art. 11, nie istnieją lub nie zostały jeszcze opracowane, Europejskie Zatwierdzenie Techniczne może być wydane przy uwzględnieniu zasadniczych wymogów i dokumentów interpretacyjnych, o ile ocena wyrobu jest dokonywana przez jednostki uprawnione działające wspólnie w organizacji, określonej w załączniku II. Jeżeli jednostki uprawnione nie mogą dojść do porozumienia, sprawa jest rozstrzygana przez komitet, określony w art. 19.

3. Europejskie Zatwierdzenie Techniczne dla wyrobu wydawane jest w Państwie Członkowskim, zgodnie z procedurą ustanowioną w załączniku II, na prośbę producenta lub jego przedstawiciela prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty.

Artykuł 10

1. Każde Państwo Członkowskie przekazuje pozostałym Państwom Członkowskim i Komisji nazwy i adresy jednostek

uprawnionych do wydawania Europejskich Zatwierdzeń Technicznych.

2. Jednostki uprawnione muszą spełniać wymagania niniejszej dyrektywy, w szczególności muszą być w stanie:

- oceniać przydatność nowych wyrobów do ich wykorzystania wykorzystując podstawy naukowe i wiedzę praktyczną,
- podejmować bezstronne decyzje bez względu na interesy producentów lub ich przedstawicieli, oraz
- dokonywać analizy danych otrzymywanych od wszystkich zaangażowanych stron w sposób zapewniający uzyskanie wyważonej oceny.

3. Wykaz wszystkich jednostek uprawnionych, właściwych do wydawania Europejskich Zatwierdzeń Technicznych, jak również wszelkie zmiany w tym wykazie publikowane są w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 11

1. Komisja, po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, wydaje organizacji zrzeszającej jednostki uprawnione, wyznaczone przez Państwa Członkowskie, mandat na opracowanie wytycznych dla Europejskich Zatwierdzeń Technicznych na wyroby lub grupy wyrobów.

2. Wytyczne dla Europejskich Zatwierdzeń Technicznych na wyroby lub grupy wyrobów powinny w szczególności zawierać:

- a) wykaz uwzględnianych dokumentów interpretacyjnych, określonych w art. 3 ust. 3;
- b) szczególne wymagania dla wyrobów wynikające z zasadniczych wymogów, określonych w art. 3 ust. 1;
- c) procedury badania;
- d) metody oceny i wnioskowania na podstawie wyników kontroli;
- e) procedury kontrolne i procedury określania zgodności, które powinny odpowiadać art. 13, 14 i 15;
- f) okres ważności Europejskiego Zatwierdzenia Technicznego.

3. Wytyczne dla Europejskiego Zatwierdzenia Technicznego, po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, są publikowane przez Państwa Członkowskie w ich języku urzędowym lub w ich językach urzędowych.

ROZDZIAŁ IV

Dokumenty interpretacyjne

Artykuł 12

1. Komisja, po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, powierzy komitetom technicznym, w których uczestniczą Państwa Członkowskie, opracowanie dokumentów interpretacyjnych, określonych w art. 3 ust. 3.

2. Dokumenty interpretacyjne:

- a) uściślają zasadnicze wymagania ustanowione w art. 3 i które są podane w załączniku I, poprzez ujednoczenie terminologii i podstawowych pojęć technicznych oraz wskazywanie klas lub poziomów dla każdego wymagania w miarę potrzeby i gdy pozwala na to stan nauki i wiedzy technicznej;
- b) wskazują metody korelacji tych klas lub poziomów wymagań ze specyfikacjami technicznymi, określonymi w art. 4, np. metody obliczeń i sprawdzania, normy techniczne projektowania itp.;
- c) służą jako podstawa do ustanawiania zharmonizowanych norm i wytycznych dla Europejskich Zatwierdzeń Technicznych oraz dla uznania krajowych specyfikacji technicznych zgodnie z art. 4 ust. 3.

3. Po zasięgnięciu opinii Komitetu, określonego w art. 19, Komisja opublikuje dokumenty interpretacyjne w serii C *Dziennika Urzędowego Wspólnot Europejskich*.

ROZDZIAŁ V

Zaświadczenie zgodności

Artykuł 13

1. Zaświadczenie zgodności wyrobów z wymaganiami specyfikacji technicznej w rozumieniu art. 4 należy do obowiązków producenta lub jego przedstawiciela prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty.

2. Wyroby będące przedmiotem zaświadczenia zgodności są uznawane za zgodne ze specyfikacjami technicznymi w rozumieniu art. 4. Zgodność ta jest ustalana przy wykorzystaniu badań lub innych dowodów na podstawie specyfikacji technicznych, zgodnie z załącznikiem III.

3. Zaświadczenie zgodności wyrobu związane jest z założeniem, że:

- a) producent posiada w fabryce system kontroli produkcji pozwalający zapewnić zgodność produkcji z odpowiednimi specyfikacjami technicznymi, lub
- b) w przypadku niektórych wyrobów, wymienionych w dotyczących ich specyfikacjach technicznych, poza stosowanym w fabryce systemem kontroli produkcji, działa również upoważniona jednostka certyfikująca, zajmująca się oceną i nadzorem kontroli produkcji lub kontrolą innych wyrobów.

4. Po konsultacji z Komitetem, określonym w art. 19, Komisja określi, którą z procedur, w rozumieniu ust. 3, należy stosować dla danego wyrobu lub grupy wyrobów zgodnie z

przepisami szczegółowymi wymienionymi w załączniku III, w zależności od:

- a) znaczenia, jakie odgrywa wyrób, w odniesieniu do zasadniczych wymogów, w szczególności tych wymagań, które dotyczą zdrowia i bezpieczeństwa;
- b) rodzaju wyrobu;
- c) wpływu, jaki może mieć zmienność cech wyrobu na spełnianie przez wyrób przewidzianych dla niego funkcji;
- d) prawdopodobieństwa powstania wad wyrobu w trakcie jego produkcji;

zgodnie z przepisami zawartymi w załączniku III.

W każdym przypadku powinno się wybierać możliwie najmniej uciążliwą procedurę zgodną z wymaganiami dotyczącymi bezpieczeństwa.

Tak określona procedura wskazywana jest w mandatach oraz w specyfikacjach technicznych lub w ich publikacjach.

5. W przypadku produkcji indywidualnej (a nie seryjnej) wystarcza deklaracja zgodności według załącznika III pkt 2 ii), trzecia możliwość, chyba że określono inaczej w specyfikacjach technicznych dla wyrobów, które mają szczególnie istotny wpływ na zdrowie i bezpieczeństwo.

Artykuł 14

1. Zgodnie z załącznikiem III opisane procedury prowadzą do:

- a) w przypadku art. 13 ust. 3 lit. a), wydawania przez producenta lub jego przedstawiciela prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty deklaracji zgodności wyrobu, lub
- b) w przypadku art. 13 ust. 3 lit. b), wydawania przez upoważnioną jednostkę certyfikującą świadectwa zgodności dla systemu kontroli i nadzoru nad produkcją lub dla samego wyrobu.

Szczegółowe przepisy wykonawcze dotyczące procedur zaświadczenia zgodności podane są w załączniku III.

2. Deklaracja zgodności producenta lub świadectwo zgodności upoważnia producenta lub jego przedstawiciela prowadzącego działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty do umieszczania na samym wyrobie, przymocowanej do niego etykiety, opakowaniu lub towarzyszących dokumentach handlowych znaku CE. Wzór znaku CE i zasady jego stosowania dla każdej z procedur zaświadczenia zgodności podane są w załączniku III.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie zapewnią prawidłowe stosowanie znaku CE.

2. W przypadku stwierdzenia przez Państwo Członkowskie, że znak CE został zastosowany niewłaściwie w odniesieniu do wyrobu, który nie spełnia lub już nie spełnia wymagań niniejszej dyrektywy, Państwo Członkowskie, które przyznało zaświadczenie zgodności dopilnuje, w miarę potrzeb, aby używanie znaku CE zostało zabronione oraz aby produkty nie sprzedane zostały wycofane ze sprzedaży lub też by do czasu, gdy dany wyrób nie spełni kryteriów zgodności, usunięto z niego znak CE.

Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, niezwłocznie powiadomi o tym inne Państwa Członkowskie oraz Komisję, przekazując wszelkie jakościowe i ilościowe szczegóły niezbędne do zidentyfikowania niezgodnego wyrobu.

3. Państwa Członkowskie podejmą niezbędne środki w celu zakazania umieszczania na wyrobach lub na ich opakowaniach znaków, które mogą być mylnie odczytane jako znak CE.

ROZDZIAŁ VI

Procedury specjalne

Artykuł 16

1. W przypadku gdy nie istnieją specyfikacje techniczne dla wyrobu, określone w art. 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia na prośbę, w indywidualnych przypadkach, uzna wyrób za zgodny z obowiązującymi przepisami krajowymi, jeżeli wyniki badań i kontroli, przeprowadzonych przez uprawniony organ w Państwie Członkowskim producenta, zgodnie z metodami obowiązującymi lub uznanymi za równoważne w Państwie Członkowskim przeznaczenia, są zadowalające.

2. Państwo Członkowskie producenta wskaże Państwu Członkowskiemu przeznaczenia, którego przepisy będą stosowane w przeprowadzanych badaniach i kontrolach, organ, który zamierza w tym celu upoważnić. Państwo Członkowskie przeznaczenia i Państwo Członkowskie producenta prześlą sobie wzajemnie wszelkie niezbędne informacje. W wyniku tej wymiany informacji Państwo Członkowskie producenta upoważni wskazaną jednostkę. Jeżeli Państwo Członkowskie ma jakiegokolwiek zastrzeżenia, poinformuje o nich Komisję, uzasadniając swoje stanowisko.

3. Państwa Członkowskie zapewnią, aby wskazane organy udzielały sobie wszelkiej niezbędnej pomocy.

4. Jeżeli Państwo Członkowskie stwierdzi, że uprawniony organ nie prowadzi badań i kontroli zgodnie z jego przepisami

krajowymi, poinformuje o tym Państwo Członkowskie, które ten organ upoważniło. Państwo to poinformuje, w odpowiednim terminie, notyfikując Państwo Członkowskie o podjętych działaniach. Jeżeli, zdaniem Państwa notyfikującego, działania te nie są wystarczające, może ono zabronić wprowadzania na rynek i wykorzystania danego wyrobu lub określić dla niego specjalne warunki. Państwo notyfikujące poinformuje o tym Państwo Członkowskie producenta i Komisję.

Artykuł 17

Państwa Członkowskie przeznaczenia przywiązują tę samą wagę do sprawozdań i do zaświadczeń zgodności wydawanych w Państwie Członkowskim producenta zgodnie z procedurą, określoną w art. 16, jak do odpowiadających im własnych dokumentów krajowych.

ROZDZIAŁ VII

Organy zatwierdzone

Artykuł 18

1. Każde Państwo Członkowskie przedłoży Komisji wykaz zawierający nazwy i adresy jednostek certyfikujących, jednostek kontrolujących i laboratoriów badawczych wyznaczonych przez nie do zadań, które powinny być wykonywane w związku z wydawaniem zatwierzeń technicznych i świadectw zgodności oraz przeprowadzaniem kontroli i badań zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Organy certyfikujące, jednostki kontrolujące i laboratoria badawcze spełniają kryteria ustanowione w załączniku IV.

3. Państwa Członkowskie wskażą, jakie wyroby wchodzi w zakres kompetencji poszczególnych organów i laboratoriów, określonych w ust. 1, oraz określą rodzaj powierzonych im zadań.

ROZDZIAŁ VIII

Stały Komitet ds. Budownictwa

Artykuł 19

1. Powołuje się Stały Komitet ds. Budownictwa.

2. Komitet składa się z przedstawicieli mianowanych przez Państwa Członkowskie. Przewodniczy mu przedstawiciel Komisji. Każde Państwo Członkowskie wyznacza dwóch przedstawicieli. Przedstawicielom mogą towarzyszyć eksperci.

3. Komitet opracowuje swój regulamin.

Artykuł 20

1. Komitet, określony w art. 19, może na wniosek przewodniczącego lub jednego z Państw Członkowskich zbadać każdą sprawę wynikającą z wprowadzania i praktycznego stosowania niniejszej dyrektywy.

2. Przepisy konieczne do:

a) ustanowienia klas wymagań, o ile nie są one zawarte w dokumentach interpretacyjnych, oraz ustanowienia procedury zaświadczenia zgodności w mandatach na opracowanie norm, stosownie do art. 7 ust. 1, i na wytyczne dla zezwoleń, stosownie do art. 11 ust. 1;

b) udzielania wskazówek w sprawie opracowywania dokumentów interpretacyjnych, na podstawie art. 12 ust. 1, i podejmowania decyzji dotyczących dokumentów interpretacyjnych, na podstawie art. 12 ust. 3;

c) uznawania krajowych specyfikacji technicznych, zgodnie z art. 4. ust. 3;

zostają przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 3 i 4.

3. Przedstawiciel Komisji przedstawia Komitetowi projekt środków, które należy podjąć. Komitet wydaje swoją opinię w sprawie tego projektu w terminie, który przewodniczący może ustalić w zależności od pilności sprawy. W przypadku decyzji, które na wniosek Komisji mają być przyjęte przez Radę, opinia przyjmowana jest większością głosów ustaloną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Podczas głosowania wewnątrz Komitetu głosy przedstawicieli Państw Członkowskich, którzy wchodzi w skład Komitetu, są ważone w sposób określony w wyżej wymienionym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

4. Komisja przyjmie wnioskowane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedłoży Radzie wniosek w sprawie środków, które mają być podjęte. Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeśli Rada nie podejmie decyzji w ciągu 3 miesięcy po przekazaniu jej powyższej propozycji, Komisja przyjmie projektowane środki.

ROZDZIAŁ IX

Klauzula ochronna

Artykuł 21

1. Jeżeli Państwo Członkowskie stwierdzi, że wyrób o zadeklarowanej zgodności z niniejszą dyrektywą nie spełnia wy-

magań art. 2 i 3, wówczas podejmie ono wszelkie niezbędne środki w celu wycofania tego wyrobu z rynku, wydania zakazu wprowadzania go na rynek lub ograniczenia jego swobodnego przepływu.

Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, poinformuje natychmiast Komisję o każdym takim środku, wskazując na motywy swojej decyzji, w szczególności podając, czy niezgodność jest wynikiem:

a) niespełnienia art. 2 i 3, jeżeli wyrób nie odpowiada specyfikacjom technicznym, określonych w art. 4;

b) niewłaściwego stosowania specyfikacji technicznych, określonych w art. 4;

c) niekompletności specyfikacji technicznych, określonych w art. 4.

2. Komisja skonsultuje się jak najszybciej z zainteresowanymi stronami. Jeżeli w wyniku tych konsultacji Komisja stwierdzi, że podjęte środki są uzasadnione, poinformuje o tym natychmiast Państwo Członkowskie, które podjęło te środki, jak również inne Państwa Członkowskie.

3. Jeżeli decyzja, określona w ust. 1, wynika z niekompletności norm lub specyfikacji technicznych i jeżeli Państwo Członkowskie, które podjęło tę decyzję, ma zamiar ją utrzymać oraz rozpocznie procedurę, określoną w art. 5 ust. 2, Komisja, po konsultacji z zainteresowanymi stronami, w terminie dwóch miesięcy przedłoży sprawę Komitetowi, określonego art. 19, jak również, w wypadku niekompletności zharmonizowanej normy, Komitetowi ustanowionemu zgodnie z dyrektywą 83/189/EWG.

4. Państwo Członkowskie, którego to dotyczy, podejmie właściwe działania przeciwko wystawiającemu deklarację zgodności oraz poinformuje o tym Komisję, a także inne Państwa Członkowskie.

5. Komisja upewni się, że Państwa Członkowskie są poinformowane o postępie i wynikach tej procedury.

ROZDZIAŁ X

Przepisy końcowe

Artykuł 22

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie trzydziestu miesięcy od daty jej ogłoszenia⁽¹⁾ i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

⁽¹⁾ Niniejsza dyrektywa została notyfikowana Państwom Członkowskim dnia 27 grudnia 1988 r.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 23

Nie później niż do dnia 30 grudnia 1993 r. Komisja, w porozumieniu z Komitetem, określonym w art. 19, sprawdzi zastosowanie w praktyce procedur przewidzianych w niniejszej dyrektywie oraz w miarę potrzeby, przedłoży propozycje odpowiednich zmian.

Artykuł 24

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 1988 r.

W imieniu Rady
V. PAPANDREOU
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Zasadnicze wymogi

Wyroby budowlane powinny pozwalać na wznoszenie obiektów, które, przy uwzględnieniu czynników gospodarczych, są odpowiednie do zamierzonego wykorzystania (jako całość oraz w podziale na części) i które spełniają w związku z tym podane niżej zasadnicze wymogi, pod warunkiem że obiekty te są przedmiotem przepisów zawierających takie wymagania. Przy normalnej konserwacji obiektów wymagania te powinny być spełniane przez gospodarzo uzasadniony okres użytkowania. Wymagania dotyczą z reguły działań dających się przewidzieć.

1. Nośność i stateczność

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby obciążenia mogące na nie działać w trakcie wznoszenia i wykorzystania nie prowadziły do:

- a) zaważenia się całego obiektu lub jego części;
- b) znacznych odkształceń o niedopuszczalnej wielkości;
- c) uszkodzenia części obiektów, instalacji lub zamontowanego wyposażenia w wyniku znacznych odkształceń nośnych elementów konstrukcji;
- d) uszkodzenia na skutek wypadku w stopniu nieproporcjonalnym do wywołującej go przyczyny.

2. Bezpieczeństwo pożarowe

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby w przypadku pożaru:

- nośność konstrukcji mogła być zapewniona przez założony okres czasu;
- powstawanie i rozprzestrzenianie się ognia i dymu w obiektach było ograniczone;
- rozprzestrzenianie się ognia na sąsiednie obiekty było ograniczone;
- mieszkańcy mogli opuścić obiekt lub być uratowani w inny sposób;
- uwzględnione było bezpieczeństwo ekip ratowniczych.

3. Higiena, zdrowie i środowisko

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby nie stanowiły zagrożenia dla higieny lub zdrowia mieszkańców lub sąsiadów, w szczególności w wyniku:

- wydzielania się gazów toksycznych;
- obecności szkodliwych cząstek lub gazów w powietrzu;
- emisji niebezpiecznego promieniowania;
- zanieczyszczenia lub zatrucia wody lub gleby;
- nieprawidłowego usuwania ścieków, dymu lub odpadów w postaci stałej lub ciekłej;
- obecności wilgoci w częściach obiektów lub na powierzchniach wewnętrznych obiektów.

4. Bezpieczeństwo wykorzystania

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby w trakcie wykorzystania nie stwarzały ryzyka wypadków takich jak: poślizgi, upadki, zderzenia, oparzenia, porażenia prądem elektrycznym, obrażenia w wyniku eksplozji.

5. Ochrona przed hałasem

Obiekty budowlane muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby hałas, na który narażeni są mieszkańcy lub ludzie znajdujący się w pobliżu obiektów, nie przekraczał poziomu stanowiącego zagrożenie dla ich zdrowia oraz pozwalał im spać, odpoczywać i pracować w zadowalających warunkach.

6. Oszczędność energii i izolacja cieplna

Obiekty budowlane i ich instalacje grzewcze, chłodzące i wentylacyjne muszą być zaprojektowane i wykonane w taki sposób, aby utrzymać na niskim poziomie ilość energii wymaganej do ich wykorzystania, przy uwzględnieniu miejscowych warunków klimatycznych i potrzeb użytkowników.

ZAŁĄCZNIK II

EUROPEJSKIE ZATWIERDZENIE TECHNICZNE

1. Wniosek o zatwierdzenie może złożyć producent lub jego przedstawiciel prowadzący działalność gospodarczą na terytorium Wspólnoty tylko w jednym uprawnionym do tego celu organie.
 2. Organy uprawnione wyznaczone przez Państwa Członkowskie tworzą organizację. Przy wykonywaniu swoich zadań organizacja ta zobowiązana jest działać w ścisłej współpracy z Komisją, która w ważnych sprawach konsultuje się z Komitetem, określonym w art. 19 dyrektywy. Państwo Członkowskie, które wyznaczyło więcej niż jeden organ uprawniony, jest odpowiedzialne za koordynowanie działalności tych organów; wyznacza ono również organ, która będzie rzecznikiem organizacji.
 3. Wspólne zasady proceduralne, dotyczące składania wniosków oraz przygotowywania i wydawania zaświadczeń, ustalone są przez organizację zrzeszającą wyznaczone organy uprawnione. Przepisy te przyjmowane są przez Komisję na podstawie opinii Komitetu, zgodnie z art. 20.
 4. W ramach zrzeszającej je organizacji organy uprawnione udzielają sobie wzajemnie wszelkiej niezbędnej pomocy. Organizacja ta jest również zobowiązana do koordynowania poszczególnych spraw związanych z zezwoleniami technicznymi i, gdy jest to konieczne, powołuje w tym celu podgrupy.
 5. Europejskie Zatwierdzenia Techniczne są publikowane przez organy uprawnione, które informują o nich wszystkie inne uprawnione organy. Na prośbę zatwierdzonego organu uprawnionego należy mu przedstawić w celach informacyjnych kompletną dokumentację, na podstawie której przyznano zatwierdzenie.
 6. Koszty wynikające z procedury przyznawania Europejskiego Zatwierdzenia Technicznego są pokrywane przez wnioskodawcę, zgodnie z przepisami krajowymi.
-

ZAŁĄCZNIK III

ZAŚWIADCZENIE ZGODNOŚCI ZE SPECYFIKACJAMI TECHNICZNYMI

1. METODY KONTROLI ZGODNOŚCI

Przy ustalaniu procedur zaświadczenia zgodności wyrobu ze specyfikacjami technicznymi zgodnie z art. 13 powinny być stosowane niżej podane metody kontroli zgodności; wybór i sposób łączenia metod w system zależy od wymagań określonych dla wyrobu lub grupy wyrobów, zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 13 ust. 3 i 4:

- a) wstępne badanie wyrobu (badanie typu) prowadzone przez producenta lub uprawnioną jednostkę;
- b) badanie próbek pobranych w fabryce prowadzone przez producenta lub uprawnioną jednostkę zgodnie z ustalonym planem badania;
- c) badanie audytowe próbek pobranych w fabryce, na rynku lub na placu budowy prowadzone przez producenta lub uprawnioną jednostkę;
- d) badanie próbek z partii przygotowanej do wysłania lub dostarczonej przez producenta lub uprawniony organ;
- e) fabryczna kontrola produkcji;
- f) wstępna inspekcja fabryki i fabrycznej kontroli produkcji przez uprawniony organ;
- g) ciągły nadzór, ocena i akceptacja fabrycznej kontroli produkcji przez uprawniony organ;

W niniejszej dyrektywie „fabryczna kontrola produkcji” oznacza stałą wewnętrzną kontrolę produkcji prowadzoną przez producenta. Wszystkie jej elementy, wymagania i przepisy przyjęte przez producenta powinny być w sposób systematyczny dokumentowane poprzez zapisywanie zasad i procedur postępowania. Taki system dokumentowania kontroli produkcji powinien gwarantować jednolitą interpretację zapewnienia jakości i umożliwić sprawdzenie osiągnięcia wymaganych cech wyrobu oraz efektywność działania systemu kontroli produkcji.

2. SYSTEMY ZAŚWIADCZANIA ZGODNOŚCI

Zaleca się stosowanie następujących systemów zaświadczenia zgodności:

- i) świadectwo zgodności wyrobu przez uprawnioną jednostkę certyfikującą na podstawie:
 - a) (zadania producenta)
 - 1) fabrycznej kontroli produkcji;
 - 2) uzupełniających badań próbek pobranych w fabryce, prowadzonych przez producenta zgodnie z ustalonym planem badania;
 - b) (zadania uprawnionego organu)
 - 3) wstępnego badania wyrobu (badania typu);
 - 4) wstępnej inspekcji fabryki i fabrycznej kontroli produkcji;
 - 5) ciągłego nadzoru, oceny i akceptacji fabrycznej kontroli produkcji;
 - 6) ewentualnie badań audytowych próbek pobranych w fabryce, na rynku lub na placu budowy;
- ii) deklaracja zgodności wyrobu wydana przez producenta na podstawie:

pierwsza możliwość:

 - a) (zadania producenta)
 - 1) wstępnego badania typu;
 - 2) fabrycznej kontroli produkcji;
 - 3) ewentualnie badań próbek pobranych w fabryce zgodnie z ustalonym planem badania;
 - b) (zadania uprawnionego organu)
 - 4) świadectwo fabrycznej kontroli produkcji na podstawie:
 - wstępnej inspekcji fabryki i fabrycznej kontroli produkcji;
 - ewentualnie ciągłego nadzoru, oceny i akceptacji fabrycznej kontroli produkcji;

druga możliwość:

- 1) wstępnych badań typu prowadzonych przez upoważnione laboratorium;
- 2) fabrycznej kontroli produkcji;

trzecia możliwość:

- 1) wstępnych badań typu prowadzonych przez producenta;
- 2) fabrycznej kontroli produkcji.

3. JEDNOSTKI ZAJMUJĄCE SIĘ ZAŚWIADCZANIEM ZGODNOŚCI

W zależności od funkcji jednostek zajmujących się zaświadczeniem zgodności rozróżnia się:

- i) „jednostkę certyfikującą”, co oznacza bezstronną jednostkę rządową lub pozarządową posiadającą niezbędne kompetencje i wiarygodność do prowadzenia certyfikacji zgodności według określonego regulaminu i zarządzania;
- ii) „jednostkę kontrolującą”, co oznacza bezstronny organ posiadający odpowiednią organizację, personel, kompetencje i wiarygodność, aby zgodnie z określonymi kryteriami sprawować takie funkcje, jak: ocenianie, rekomendowanie w celu uzyskania akceptacji i będący ich następstwem audyt operacji kontroli jakości prowadzonej przez producenta, a także dokonywanie według specjalnych kryteriów selekcji i ocen wyrobów na placu budowy, w fabrykach lub w jakimkolwiek innym miejscu;
- iii) „laboratorium badawcze”, co oznacza laboratorium, które mierzy, przeprowadza oględziny, bada, kalibruje lub w inny sposób określa parametry lub właściwości użytkowe materiałów lub wyrobów.

W przypadku ust. 2 i) oraz ii) (pierwsza możliwość), trzy funkcje ust. 3 i)–iii) mogą być spełniane przez jedną i tę samą lub przez różne jednostki; w tym drugim przypadku jednostka kontrolująca i/lub laboratorium badawcze uczestniczące w zaświadczeniu zgodności pełnią swoje funkcje w imieniu jednostki certyfikującej.

W sprawie kryteriów dotyczących kompetencji, bezstronności i wiarygodności jednostek certyfikujących, jednostek kontrolujących i laboratoriów badawczych patrz załącznik IV.

4. ZNAK ZGODNOŚCI CE, ŚWIADECTWO ZGODNOŚCI CE, DEKLARACJA ZGODNOŚCI CE**4.1. Znak zgodności CE**

Znak zgodności CE ma postać symbolu CE o przedstawionej niżej formie graficznej.

Oznakowaniu CE towarzyszyć powinny:

- nazwa i znak identyfikacyjny producenta,
a także, w miarę potrzeb,
- wskazówki pozwalające na identyfikację cech wyrobu na podstawie specyfikacji technicznych,
- dwie ostatnie cyfry roku produkcji,
- symbol identyfikacyjny jednostki kontrolującej,
- numer świadectwa zgodności CE.

4.2 Świadectwo zgodności CE

Świadectwo zgodności CE zawiera w szczególności:

- nazwę i adres jednostki certyfikującej,
- nazwę i adres producenta lub jego przedstawiciela mającego swoją siedzibę we Wspólnocie,
- opis wyrobu (rodzaj, identyfikacja, wykorzystanie itp.),
- przepisy, z którymi wyrób jest zgodny,
- szczególne warunki odnoszące się do wykorzystania wyrobu,
- numer świadectwa,
- warunki i termin ważności świadectwa, jeżeli istnieje taka potrzeba,
- nazwisko i stanowisko osoby upoważnionej do podpisania świadectwa.

4.3. Deklaracja zgodności CE

Deklaracja zgodności CE powinna zawierać w szczególności:

- nazwę i adres producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela ustanowionego we Wspólnocie,
- opis wyrobu (rodzaj, identyfikacja, wykorzystanie itp.),
- przepisy, z którymi wyrób jest zgodny,
- szczególne warunki odnoszące się do wykorzystania wyrobu,
- numer deklaracji,
- nazwę i adres uprawnionego organu, jeżeli istnieje taka potrzeba,
- nazwisko i stanowisko osoby upoważnionej do podpisania deklaracji w imieniu producenta lub jego upoważnionego przedstawiciela.

4.4. Świadectwo i deklaracja zgodności są wydawane w języku urzędowym lub w językach Państwa Członkowskiego, w którym wyrób ma być wykorzystany.

ZAŁĄCZNIK IV

ZATWIERDZENIE LABORATORIÓW BADAWCZYCH, JEDNOSTEK KONTROLUJĄCYCH I JEDNOSTEK CERTYFIKUJĄCYCH

Wyznaczone przez Państwa Członkowskie laboratoria badawcze, jednostki kontrolujące i jednostki certyfikujące muszą spełniać następujące warunki minimalne:

1. posiadanie personelu oraz niezbędnych środków i wyposażenia;
2. kompetencje techniczne i wiarygodność zawodowa personelu;
3. bezstronność pracowników i personelu technicznego w prowadzeniu badań, przygotowywaniu sprawozdań, wydawaniu świadectw i sprawowaniu nadzoru przewidzianych niniejszą dyrektywą w stosunku do wszystkich środowisk, grup i osób bezpośrednio lub pośrednio związanych z wyrobami budowlanymi;
4. zachowywanie tajemnicy zawodowej przez personel;
5. posiadanie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, chyba że odpowiedzialność tę, zgodnie z prawem tego kraju, przejmuje państwo.

Spełnienie warunków 1 i 2 jest okresowo sprawdzane przez właściwe władze Państw Członkowskich.
